

som helst videre Hindring i Vejen for Lovens Fremme, thi Tanken, Meningen og Hensigten er den samme, som Folketinget ved sin Ændring har haft. — Saa er der endelig det fjerde Forslag, som Udvalget erklærer sig enig om, nemlig at i den sidste Paragraf, altsaa § 35 — eller tidligere 36 — udsættes Tidsfristen for Lovens Ikrafttræden til 1901. Det er jo ganske naturligt, at Loven træder et Aar senere i Kraft, end det i sin Tid var forudsat, hvis den da bliver til noget. Det er altsaa paa disse Punkter, jeg paa hele Udvalgets Vegne kan tilraade Tinget at tiltræde Lovforslaget, medens jeg paa Flertallets Vegne anbefaler de andre 8 Ændringer til Vedtagelse.

Inden jeg slutter, maa jeg udtale mig om et andet Punkt, hvortil ikke det af Folketinget vedtagne Forslag, men en Udtalelse i den om Lovforslaget af Folketingsudvalget afgivne Betænkning, giver mig Anledning. Det er en Ytring, som findes i denne Betænkning angaaende Forstaaelsen af eller en vis Anvendelse paa et vist forudsat Tilfælde af den Kaldelsesparagraf, som vi nu i øvrigt saa lykkelig ere blevne enige om. Jeg tror, at det vilde have været heldigere, om det ærede Udvalg i Folketinget havde fulgt den samme Fremgangsmaade, som Udvalget heroppe, nemlig ikke at indlade sig paa Spørgsmaal om Fortolkninger af denne Kaldelsesparagraf. Hvad Udvalget heroppe gjorde, var kun at sammenstille de to Bestemmelser, den, som findes i Loven af 1855. og den, som vi nu gik ind paa, og paavise, at de vare enslydende med Undtagelse af den Tilføjelse, som vi gik ind paa, at Skønnet skulde indskrænkes til Lærerdugtighed og moralsk Vandel. Dermed har det ærede Udvalg i Folketinget ikke ladet sig nøje, det har under en vis Forudsætning eller for et vist tænkt Tilfælde villet hævde, at i dette Tilfælde maatte Loven bringes til Anvendelse paa en vis bestemt Maade. Dette frister og maa jo ganske vist navnlig friste dem, der muligvis have en anden Mening, til ligeledes at udtale sig om, hvorledes Loven bliver at anvende, naar et saadant Tilfælde foreligger; men denne Fristelse mener jeg, det vil være rigtigt ikke at give efter for. Jeg tror ikke, det i Realiteten kunde tjene til Sagens Fremme, om man her vilde rejse dette Spørgsmaal, og jeg tror navnlig, det vilde være saa aldeles ørkesløst at drøfte, hvad der er normgivende for de Myndigheder, — det være sig Domstole eller administrative Myndigheder — som i sin Tid skulle anvende

Loven. Det er, hvad der staar i Loven, og det er ikke, hvad der staar i en Udvalgsbetænkning, afgiven af det ene eller andet Ting, og endnu mindre, hvad der er sagt i en Rigsdagssal af Ordføreren eller et Medlem, som er normgivende. Det er, hvad der staar i Loven, som Domstolen og den administrative Myndighed, der skal anvende Loven paa et givet Tilfælde, have at granske, og det er det, de ville granske; det er ikke, hvad der staar i Rigsdagstidenden eller i en Udvalgsbetænkning. Det er aldeles haabløst umuligt for et Udvalg at tvinge den Domstol eller den administrative Myndighed, som skal anvende Loven, til at forstaa Loven paa en vis Maade, som det paagældende Udvalg kunde finde var rigtig; dette er fuldstændig umuligt. Autentiske Fortolkninger kunne ikke gives paa den Maade, men kunne kun gives ved en ny Lov, hvis man bliver enig derom. Det er en rent akademisk Sag, en Lærestolsag eller en Konversationssag, naar vi ville tale om, hvorledes Loven skulde anvendes paa et vist givet Tilfælde; dette bliver uafhængigt af os i samme Øjeblik, Loven bliver vedtagen og emanerer. Hvad vi skrev, det skrev vi, og der spørges ikke om, hvad vi mente dermed. Derfor betragter jeg det som rent ørkesløst at komme ind paa denne Strid.

Men der er ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg betragter det som ørkesløst at komme ind paa denne Strid, hvorledes Loven skulde anvendes paa det nævnte Tilfælde. Thi hvad er det for et mærkeligt Tilfælde, der her forudsættes, og hvorom der er Spørgsmaal? Det er dette, at en dansk kommunal Myndighed skulde indstille til Valg for den kaldsberettigede dels en Person, som i Henseende til Lærerdugtighed og moralsk Vandel fyldestgjorde i Loven krævede Betingelser, og samtidig to Umuligheder, som i Henseende til Lærerdugtighed og moralsk Vandel ikke fyldestgjorde Betingelserne. Det, der her forudsættes, er, at en kommunal Myndighed skulde byde den kaldsberettigede dette og sige: Behag saa i denne Henseende at vælge den eneste, som er mulig. Jeg siger, at den Mulighed, at en kommunal Myndighed nogen Sinde skulde findes hos os, der vilde gaa, lad os kalde det, saa svigefuldt til Værks, at den paa denne Maade vilde narre den kaldsberettigede for den Valgret, Loven tilkender den — en Mulighed, som, hvis den virkelig gjordes i det private Liv, vilde være en ligefrem strafbar Handling — vil ikke nogen Sinde indtræde; det vil aldrig blive Tilfældet, at en saa util-